

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Pf.II.21.168/2017/7.szám

A Szegedi Ítéltábla a Kummer Ügyvédi Iroda (ügyintéző ügyvéd: Dr. Kummer Ákos) által képviselt felperesnek - a Buczkó Ügyvédi Iroda(ügyintéző ügyvéd: dr. Buczkó Péter) által képviselt alperes ellen személyiségvédelmi igény érvényesítése iránt indított perében a Kecskeméti Törvényszék 2017. november 21. napján kelt 10.P.20.773/2017/15. számú ítélete ellen a felperes 17. sorszámú fellebbezése és az alperes Pf.II.21.168/2017/3. szám alatt benyújtott csatlakozó fellebbezése alapján lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, a megfellebbezett rendelkezéseit **helybenhagyja.**

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 9525 (kilencezer-ötszázhuszonöt) Ft másodfokú perköltséget

Kötelezi a felperest, hogy 15 000 (tizenötezer) Ft, az alperest pedig, hogy 24 000 (huszonnégyezer) Ft fellebbezési illetve csatlakozó fellebbezési eljárási illetéket fizessen meg az állami adóhatóság felhívására a Magyar Államnak.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

A felperes a **(szervezet neve)** elnöke, helyi önkormányzati képviselő, ügyvéd. Az **(hírportál 1. neve)** internetes hírportál olyan hírt közölt vele, amelyben arra a kérdésre, hogy mit vár a lemondott **(személy 1. neve)** önkormányzati képviselő helyére megválasztott **(személy 2. neve)** képviselőtől, a következő nyilatkozatot tette: „A **(párt 1. neve)** képviselőtől nagyjából ugyanazt várom, mint elődjétől, vagyis hogy semmit nem tett a körzetéért és havi százötvenezer forintért bejár a közgyűlésbe bóbiskolni, meg gombot nyomogatni." A párt **(település neve)** alapszervezetének tagja, tanú 3 a kijelentésért **(személy 2. neve)** képviselő **(közösségi oldal neve)** oldalán közzétett kommentjében elnézést kért. Ezt követően a **(szervezet neve)** 2016. február 22-én rendkívüli taggyűlést tartott, amelynek napirendje a tanú 3 által megjelentetett komment volt. A taggyűlésen tanú 3 részvételével és hozzászólásával lefolytatott vitát követően a felperes bejelentette, hogy nevezett jövőbeli tagságról az etikai bizottság dönt. Ilyen előzmények után 2016. február 26.

napjára az alapszervezet elnöksége újabb rendkívüli taggyűlést hívott össze, amely tanú 3 tag kizárásáról hozott határozatot.

A felperes 2016. augusztusában sajtótájékoztatót tartott, amelyen a **(internetes hírportál 2. neve)** internetes portált működtető alperesi médiaszolgáltató nem jelent meg. A felperes ezt nyílt levélben kifogásolta. Az alperes a nyílt levélre reagálva az általa üzemeltetett internetes hírportálon a 2016. augusztus 14-én megjelent **„(felperes neve) megint el van szontyolodva”** című cikkében adott magyarázatot arra, miért nem jelent meg a sajtótájékoztatón. A felperessel szemben erőteljes kritikát megfogalmazó írás - egyebek mellett - az alábbiakat tartalmazza: „Ő, aki súlyosan beteg, jóval idősebb képviselőtársát sem átalotta sértegetni és hazugságokkal alázni volt képes? Azt a régi párttagot pedig, aki helyette is bocsánatot kért a sértettektől, tárgyalás és meghallgatás nélkül ebrudalta ki maguk közül.”. A felperes a cikk fent idézett állításai miatt sajtó-helyreigazítási pert indított az alperes ellen. A Kecskeméti Törvényszék az e perben hozott 15.P.20.669/2016/6. számú jogerős ítéletével az előzőekben idézett kijelentések miatt helyreigazítás közzétételére kötelezte az alperest. Határozatának indokolásában megállapította, hogy a kifogásolt közlések tényállítások, amelyek valóságát az alperes nem tudta bizonyítani.

A felperes keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperes a **„(felperes neve) megint el van szontyolodva”** című cikkében tett - tényállásban idézett - valótlan tartalmú és sértő kijelentéseivel megsértette a jóhírnevét. Kérte továbbá az alperest elégtételadásra valamint 350 000 sérelemdíj és kamatai megfizetésére kötelezni. Keresete indokolásaként előadta, az alperes által közölt tényállítások valótlanok, az alperes kifejezetten a lejáratása szándékával tette közzé azokat anélkül, hogy azt megelőzően őt megkereste volna. A sérelemdíj mértékének megállapításánál kérte értékelni, hogy a sajtó-helyreigazítás közzététele érdekében végrehajtási eljárást kellett kezdeményeznie.

Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Védekezése szerint a sérelmezett közlések nem tényállítást tartalmaznak, hanem valós tényalapon nyugvó véleménynyilvánításnak minősülnek, amelyek ugyan negatív kritikát éles hangnemben fogalmaznak meg a felperessel szemben, azt azonban a felperes mint közszereplő tűrni köteles.

Az elsőfokú bíróság ítéletével megállapította, az alperes megsértette a felperes jóhírnév védelméhez fűződő személyiségi jogát azzal, hogy az általa üzemeltetett **(internetes hírportál 2. neve)** internetes portálon 2016. augusztus 14-én **„(felperes neve) megint el van szontyolodva”** címmel megjelent cikkben valótlanul állította, hogy olyan tagja volt a **(párt 2. neve)**nak **(település neve)**on, akit a közreműködésével tárgyalás és meghallgatás nélkül ebrudaltak ki a pártból. Kötelezte az alperest, hogy elégtételadásaként levélben fejezze ki a jogsértésért való sajnálkozását, kérjen bocsánatot a felperestől, és jogosítsa fel a felperest, hogy azt az általa választott módon nyilvánosságra hozza. Kötelezte továbbá az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 150 000 Ft-ot, valamint annak 2016. augusztus 15. napjától a kifizetés napjáig járó késedelmi kamatát. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest 3250 Ft perköltség alperes javára, valamint a felperest és az alperest 18 000 - 18 000 Ft eljárási illeték államnak való megfizetésére.

A per tárgyává tett közlések közül az első véleménynyilvánításnak minősítette, és kifejtett érvei szerint a jogsértést nem találta megállapíthatónak. Álláspontja szerint ugyanakkor valótlan tartalmú tényállításnak minősül az a kijelentés, miszerint az alperes közreműködésével tanú 3 tagot meghallgatása nélkül zárták ki az alapszervezetből. Kiemelte, az alperes figyelmen kívül hagyta a megelőző rendkívüli taggyűlésen történeteket, amelyen szintén szóba került tanú 3 tag kizárása. Utalt arra, a jogsértésről az alperes nem mentesülhet azzal, hogy tanú 3 **(közösségi oldal neve)** bejegyzésével egyező tartalmú a közlése, ennek alapján a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi

V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 2:51 § (1) bekezdés a) és c) pontjában írt objektív szankciók alkalmazását indokoltak találta. Jogalapjában megalapozottnak ítélte a felperes sérelemdíj iránti igényét is, figyelembe véve azonban a jogsértés súlyát, jellegét, a valótlan tényállításról tudomást szerzők körét, a felperes közszereplői minőségét, annak mértékét 150 000 Ft-ban találta megállapíthatónak. A peresztesség-pernyertesség arányát 50-50 %-ban határozta meg, ily módon a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 81. § (1) bekezdése alapján ítéletének indokolásában megállapította, hogy a peres felek a jogi képviselőjükkel felmerült költségeiket maguk viselik, míg a felperest kötelezte az alperes által előlegezett 6500 Ft tanúdíj arányos összegének a megfizetésére és a peresztesség-pernyertesség arányában rendelkezett a feljegyzett eljárási illeték megfizetéséről.

Az ítélet ellen a felperes fellebbezést, az alperes csatlakozó fellebbezést terjesztett elő.

A felperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatásával a sérelemdíj összegének 300 000 Ft-ra és annak az elsőfokú bíróság ítéletében megállapított késedelmi kamatára történő felemelését kérte. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság a sérelemdíj összegének meghatározásakor nem értékelte a Ptk. 2:52. § (3) bekezdésében írt valamennyi szempontot. Véleménye szerint az elsőfokú bíróság kizárólag azt a körülményt vette figyelembe, hogy a sérelmezett közlés őt mint ügyvédet szabályokat nem követő és tisztelő személyként láttatja. Álláspontja szerint azonban önmagában ez az egy körülmény is megalapozza a magasabb sérelemdíj megállapítását, az elsőfokú bíróság viszont az alperesi felróhatóságot semmilyen módon nem vette figyelembe. Utalt arra, a sérelemdíj nem kizárólag kompenzáló funkcióval rendelkezik, hanem magánjogi büntető szankció jellege is van, így összegének a meghatározásakor ennek is érvényesülnie kell. Hangsúlyozta, az összecszerűség körében értékelendő, hogy az alperes mint sajtószerv a működésére vonatkozó szabályokat figyelmen kívül hagyta, továbbá hogy a sajtó-helyreigazítás iránti perben hozott jogerős ítéletnek sem tett eleget önként, végrehajtást kellett kezdeményeznie. Hangsúlyozta, a közügyekre vonatkozó, valamint a közszereplőkkel, politikusokkal, közhatalmat gyakorlókkal kapcsolatos információkat felkutatni hivatott orgánumok kiemelt felelősséggel tartoznak azért, hogy ne vezessék félre az olvasóközönséget, tanú 4 tanúvallomásából kitűnően viszont az alperes meg sem kísérelte ellenőrizni a cikkben közzétettek valóságtartalmát. Érvelése szerint az elsőfokú bíróság által megítélt sérelemdíj összege nem képes a visszatartó hatás kiváltására.

Támadta az elsőfokú ítélet perköltségre vonatkozó rendelkezését is. Véleménye szerint a perben a perköltség viselésére vonatkozóan nem a Pp. 81. § (1) bekezdésének, hanem a 81. § (2) bekezdésének rendelkezéseit kell alkalmazni. Kiemelte, az elsőfokú bíróság a kereseti kérelemnek megfelelően megállapította a jogsértés megtörténtét az egyik sérelmezett közlés vonatkozásában, és az elégtételadás körében is helyt adott a kereseti kérelemnek. A kártérítés összegének a megállapítása ugyanakkor a bíróság mérlegelésétől függ, ezért a Pp. 81. § (2) bekezdésének megfelelő alkalmazásával - mivel kárigénye nem volt eltűzött - az alperest kellett volna a bíróságnak teljes egészében a perköltségben és az eljárási illetékben marasztalni.

Az alperes csatlakozó fellebbezésében az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatásával elsődlegesen a kereset teljes elutasítását, másodlagosan a sérelemdíj fizetésére kötelezésének a mellőzését kérte, míg harmadlagos fellebbezési kérelme az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére és az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasítására irányult. Érvelése szerint az elsőfokú bíróság a jogsértőnek ítélt közlés alapjául szolgáló tényállást nem derítette fel teljes körűen, mivel a szükséges mértékben az általa felajánlott bizonyítást nem folytatta le, másrészt a vonatkozó jogszabályokat tévesen értelmezte, és abból téves következtetés levonásával állapította meg a jogsértés tényét. Fenntartotta azt az álláspontját, hogy a kifogásolt közlés nem tényállításnak, hanem véleménynyilvánításnak minősül. Kiemelte, a perben meghallgatásra került

tanú 3, akinek vallomásából megállapítható, hogy tárgyalás és meghallgatás nélkül került sor a kizárására. Ezzel összefüggésben nem lett volna álláspontja szerint mellőzhető az alapszabály, a fegyelmi etikai szabály és a kizárással kapcsolatos dokumentumok beszerzése. Utalt továbbá arra, hogy a kifogásolt közlésnek nem csupán egyetlen, a felperes szerinti értelmezése van, ezért az elsőfokú bíróságnak állást kellett volna foglalnia abban a kérdésben, hogy a felperes által megjelölt értelmezés-e a helyes.

Álláspontja szerint a sérelmezett közlésnek van valóságalapja, emellett nem alkalmas a felperes értékelésének hátrányos befolyásolására. Kiemelte, e tekintetben értékelendő egyrészt, hogy a felperes közszereplőnek minősül, akinek az átlagosnál nagyobb mértékben kell túrníe a kritikát, másrészt hogy a felperes a felek közéleti vitájában, levélváltásában megjelenő közlést kifogásol.

Érvelése szerint a sérelemdíj megítélésének nincs jogalapja, és eltúlzott annak mértéke is, hiszen a sérelmezett közlések kapcsán helyreigazítást jelentetett meg, ennek következtében pedig sem a felperesre, sem a környezetére nem gyakorolhatott a cikk olyan hatást, amely az elsőfokú bíróság által megítélt sérelemdíjjal lenne kompenzálható. Vitatta, hogy a közlés a felperes számára a foglalkozására tekintettel nagyobb sérelmet okoz, az ugyanis a felperes ügyvédi tevékenységével semmilyen összefüggésben nem áll, az átlagos olvasó sem hozhatja azt azzal kapcsolatba. Hangsúlyozta, a felperes az őt ért sérelem konkrét mértékét, illetve olyan sérelmet, amely sérelemdíjjal lenne kompenzálható, nem igazolt.

Fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet csatlakozó fellebbezéssel nem érintett részének a helybenhagyására irányult. Hangsúlyozta, a felperes keresetében két jogsértő közléssel a számára okozott hátrány kompenzálásaként igényelt 350 000 Ft sérelemdíjat, s miután az egyik közlést érintően a keresete elutasításra került, nyilvánvalóan alaptalan a keresete szerinti sérelemdíj megítélésére irányuló fellebbezése. Érvelése szerint a sérelemdíj alapvetően nem retorziós vagy prevenciós célú jogi eszköz, nem lehet a jogi bosszúállás eszköze. Kifejtette, a sérelemdíj összegének meghatározásakor irányadó - a Ptk. 2:52. § (3) bekezdésében megjelölt - szempontok alapján nem indokolt a sérelemdíj megítélése, hiszen a jogsértő magatartás nem volt súlyos, sem ismétlődő, a helyreigazítás megjelentetésére tekintettel sem a felperesre, sem a környezetére nem gyakorolt sérelemdíjjal kompenzálendő hátrányt, és a felróhatóság mértéke sem tekinthető nagynak, figyelembe véve azt is, hogy ténybeli alapokon nyugvó véleményközlésről van szó.

Alaptalannak ítélte a perköltséggel kapcsolatos felperesi fellebbezést is, hangsúlyozva, hogy jelen ügyben a Pp. felperes által hivatkozott 81. § (2) bekezdése nem alkalmazható.

A fellebbezés és a csatlakozó fellebbezés egyaránt alaptalan.

A kérelemhez kötöttség fellebbezési eljárásban is érvényesülő elvére figyelemmel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a fellebbezési és csatlakozó fellebbezési kérelem illetve fellebbezési ellenkérelem korlátai között bírálta felül (Pp. 253. § (3) bekezdés). E kereteket érintően az elsőfokú bíróság döntésével és nagyjából annak indokaival is egyetértett az alábbiak szerint.

Az alperes csatlakozó fellebbezésében az elsőfokú ítélet teljes elutasítására irányuló kérelmét elsődlegesen arra alapította, hogy a fellebbezési eljárás tárgyát képező közlés nem tényállítás, hanem véleménynyilvánítás, amelynek valós tényalapja van. Lényeges ezzel összefüggésben, hogy jelen per felperese és alperese között a Kecskeméti Törvényszék előtt 15.P.22.669/2016. szám alatt folyamatban volt sajtó-helyreigazítási perben a bíróság jogerős ítéletével megállapította egyebek között, hogy az alperes valótlanul állította, miszerint volt olyan tagja a **(párt 2. neve)nak (település neve)on**, akit jelen per felperese közreműködésével tárgyalás és meghallgatás nélkül zártak ki a pártból. Egyúttal a bíróság a valótlan tartalmú közlés kapcsán helyreigazító közlemény megjelentetésére kötelezte a jelen per alperesét. A sajtóperben hozott ítélet rendelkező részének fentiek szerinti tartalmú megszövegezése, valamint az ítélet indokolása egyértelművé teszi, hogy a

jogerős ítélet a jelen fellebbezési eljárás tárgyát is képező közlést valótlan tartamú tényállításnak tekintette, amit az a körülmény is alátámaszt, hogy a sajtószabadságról és a médiatartalmak alapvető szabályairól szóló 2010. évi CIV. tv. 12. § (1) bekezdése értelmében sajtó-helyreigazításnak csak valótlan tény állítása, híresztelése vagy való tények hamis színben történő feltüntetése kapcsán van helye, véleménynyilvánítás sajtó-helyreigazítás tárgya nem lehet. Ez egyben azt is jelenti, hogy a sajtóperben hozott ítélet jogereje kizárja, hogy jelen perben a felek vitássá tegyék azt a kérdést, hogy a fellebbezési eljárás tárgyát is képező közlés tényállítás-e, illetve hogy annak a tartalma valótlan-e (Pp. 229. § (1) bekezdés).

Ennek megfelelően a jelen perben a bíróságnak azt kellett vizsgálnia, hogy a sajtóperben hozott jogerős ítélet szerint nem vitathatóan valótlan tényállításnak tekinthető alperesi közlés sértő-e a felperes személyére nézve, a Ptk. 2:45. § (2) bekezdése értelmében ugyanis a valótlan tényállítás csak ebben az esetben alkalmas a jóhírnévhez fűződő személyiségi jog megsértésére. A személyre vonatkozó tényközlés pedig akkor sértő, ha az a közmegítélés szerint alkalmas arra, hogy a sértett társadalmi megítélését hátrányosan befolyásolja. Annak eldöntésénél, hogy a felperes társadalmi megítélését hátrányosan befolyásolhatja-e a kifogásolt közlés, nem mellőzhető annak figyelembevétele, hogy a felperes a **(szervezet neve)** elnöke, egyben a **(település neve)**i Önkormányzat képviselő-testületének a tagja. Kétségtelen emellett az is, hogy a sérelmezett állítás a közszereplésével hozható összefüggésbe. Tény, hogy a közügyek szabad vitatását biztosító alapjogok gyakorlása a közéleti szereplő személyiségi jogainak védelmét a szükséges és arányos mértékben korlátozhatja az emberi méltóság sérelme nélkül (Ptk. 2:44 §), ez a korlátozottság azonban elsősorban a közéleti szereplő tevékenységét bíráló kritikákat illető véleménynyilvánításokat érintően érvényesül, míg a hamis tényállítások tekintetében a közéleti szereplőket a jogvédelem teljes körűen megilleti (BDT2015. 3326). Lényeges emellett, hogy a közéleti szerepvállalással összefüggésbe hozható valótlan tartalmú tényállítás rendszerint épp arra figyelemmel válthatja ki a megsértett személy hátrányos társadalmi megítélését, mert egy közéleti szereplőtől fokozottan elvárható az, hogy a köz érdekében végzett tevékenysége során mind a jogi, mind az általánosan elfogadott erkölcsi normák tiszteletben tartásával járjon el. Egy politikus közmegbecsülését mindenképpen negatívan érintheti, ha a közéletben elfoglalt pozíciójával visszaélve próbál ellehetetleníteni egy neki nem tetsző illetve vele konfliktusba került másik közéleti szereplőt. Jelen esetben az alperes lényegében azt állította a felperesről, hogy a pártalapszervezetben betöltött vezető szerepét kihasználva, azzal visszaélve az irányadó szabályokat figyelmen kívül hagyva záratta ki a pártból azt a párttársát, aki vele szemben egyfajta kritikát fogalmazott meg. Egy ilyen hír megjelenése mindenképpen alkalmas volt arra, hogy a közéleti szerepvállalása folytán a lakóköznyezetében szélesebb körben ismert felperesről az emberekben negatív értékítélet alakuljon ki, társadalmi megítélése hátrányosan változzon. Minderre figyelemmel az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy az alperes a perbeli és a fellebbezés tárgyát is képező közléssel megsértette a felperes jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát.

A jogsértés elsőfokú bíróság által alkalmazott jogkövetkezményei közül az elégtételre kötelező rendelkezést érintően a csatlakozó fellebbezés indokolást nem tartalmaz, nem tér ki arra, hogy ennek a jogkövetkezménynek az alkalmazását külön is sérelmezné, ezért e vonatkozásban az ítéletábra is elegendőnek tartja visszautalni az elsőfokú ítélet e körben kifejtett indokaira.

Mind a fellebbezés, mind a csatlakozó fellebbezés részletesen foglalkozott viszont a sérelemdíj megítélhetőségével illetve annak összegével. Az ítéletábra nem osztja az alperesnek azt az álláspontját, miszerint a felperest a sérelmes közléssel nem érte olyan hátrány, ami indokolná a sérelemdíj megállapítását. Abban egyetért az ítéletábra az alperessel, hogy előfordulhatnak olyan esetek, amikor a személyiségi jogsértés megállapítása, illetve az objektív szankciók megítélése

ellenére sem indokolt a sérelemdíj megítélése. A Ptk. 2:52. § (1) bekezdése értelmében ugyanis akit személyiségi jogában megsértenek, az őt ért nem vagyoni sérelemért követelhet sérelemdíjat, azaz a nem vagyoni sérelem bekövetkezése a sérelemdíj megítélésének feltétele. A Ptk. 2:52. § (2) bekezdésének a „jogsértés tényén kívül további hátrány bekövetkeztének bizonyítása nem szükséges” fordulata mentesíti ugyan a felperest a hátrány bizonyításának eljárásjogi kötelezettsége alól, de nem vagyoni sérelem hiányában nem teszi lehetővé sérelemdíj követelését. Ugyanakkor a személyiségi jogsértés megállapíthatósága esetén a jogsértőnek kell bizonyítania, hogy a jogsértéssel okozati összefüggésben a személyiségi jogaiban megsértett személyt nem érte olyan súlyú nem vagyoni sérelem, amely sérelemdíj megítélését indokolná. Jelen esetben az alperes ezt nem bizonyította, és a Pp. 163. § (3) bekezdése alapján sem lehetett azt a következtetést levonni, miszerint a valótlan tartalmú tényállítás a felperesnek nem okozott nem vagyoni hátrányt, ez ugyanis a közlés tartalmát tekintve köztudomású ténynek nem tekinthető, és ilyenről a bíróságnak sincs hivatalos tudomása.

A Ptk. 2:52. § (3) bekezdése értelmében a sérelemdíj mértékének meghatározásakor a bíróságnak mérlegelnie kell a jogsértés súlyát, ismétlődő jellegét, a felróhatóság mértékét, valamint a jogsértésnek a sértettre és környezetére gyakorolt hatását. Jelen esetben a jogsértés egyszeri volt, sem kifejezőmódját, sem tartalmát tekintve nem minősíthető kirívóan súlyosnak, így ezek a körülmények egy viszonylag alacsonyabb összegű sérelemdíj megítélését tehetnék indokolttá. Ugyanakkor az ítélet tábla a sérelemdíj mértékét növelő tényezőként értékelte, hogy az alperes a sajtóperben hozott ítéletben foglalt helyreigazítás közzétételére irányuló kötelezettségének önként nem tett eleget, a felperes kénytelen volt végrehajtási eljárást indítani annak érdekében, hogy a helyreigazításra a jogerős ítéletben foglaltak szerinti módon sor kerüljön, így a sérelmes cikk megjelenésétől a helyreigazítás közzétételéig mintegy fél év telt el. Ugyancsak „súlyosító” körülményként értékelte az ítélet tábla, hogy a jogsértő közlésre sajtótermékben került sor, így annak tartalma viszonylag széles körben vált ismertté, ezáltal alkalmas volt arra, hogy a felperessel szemben számos emberben váltson ki ellenérzést, s mindez a felperesre nézve is egy fokozott és hosszan tartó pszichés megterhelést jelenthetett. Helytállóan utalt ugyanakkor az alperes arra, hogy a felperes a keresetében megjelölt két közlés kapcsán 350 000 Ft sérelemdíj megítélését tartotta arányosnak és reálisnak, a két kifogásolt közlés közül azonban keresete csak az egyik kapcsán bizonyult megalapozottnak, így a sérelemdíj összegének megállapításakor is ez az egy jogsértés vehető számításba. Mindezt mérlegelve az ítélet tábla egyetértett az elsőfokú bírósággal abban, hogy 150 000 Ft az az összeg, amellyel megfelelően kompenzálható a felperest az alperes által elkövetett jogsértés folytán ért nem vagyoni hátrány.

Alaptalanul kifogásolta a felperes fellebbezésében az elsőfokú bíróság perköltség viselésével kapcsolatos rendelkezését. A felperes keresete ugyanis annak jogalapját tekintve csak részben bizonyult megalapozottnak, így függetlenül attól, hogy a sérelemdíj iránti igénye nem volt alaptalanul eltúlzott, az elsőfokú bíróság helyesen ítélte meg fele-fele arányúnak a peres felek pervesztességét illetve pernyertességét, és ennek megfelelően helytállóan döntött a perköltség és az eljárási illeték viseléséről.

Minderre figyelemmel az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett rendelkezéseit a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helyben hagyta.

A fellebbezés és a csatlakozó fellebbezés egyaránt alaptalannak bizonyult, ezért a felek a jogorvoslati kérelmükhöz kapcsolódóan felmerült feljegyzett illetéket viselni kötelesek a Pp. 78. § (1) bekezdése, valamint az 1990. évi XCIII. tv. (a továbbiakban: Itv.) 74. § (3) bekezdése szerint alkalmazandó 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján.

A sérelemdíjra vonatkozóan mind a fellebbezés, mind a csatlakozó fellebbezés sikertelen volt, ezért ezzel összefüggésben egyik felet sem illeti meg perköltség a másiktól. Az alperes csatlakozó fellebbezése ugyanakkor annak a jogalapot érintő részében is eredménytelen lett, ezért az e jogorvoslati kérelméhez kapcsolódóan a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján köteles megfizetni a felperes ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltségét, amelynek összegét az ítéltábla a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (3) és (5) bekezdése, valamint 4/A. §-a alapján állapította meg.

S z e g e d , 2018. április 10.

Dr. Szeghő Katalin sk.
a tanács elnöke

Dr. Lengyel Nóra sk.
előadó bíró

Dr. Hámori Attila sk.
táblabíró